

VIRÁGOK RENDJE

*Kerítés mögött állt nagyanyám kiskertje,
mohos varangy-kövön állt maga benne,
álta alól pilleszárny-keszkenő
nézett az akácós alkonyatba.*

*Tehénszag, por szállt, levelekre ült,
a csorda után megtértek a mezők.
Szentjánosbogarak meg leányszemek
sziporkáztak kiskertje előtt.*

*Denevérek árnyéka suhant
a sikongó lányok fű-hajába.
Szederfákon álmokat szőtt
a sötétség képzelődése.*

*Szememben még a szoknyák harangja,
harangozó derekak ringása,
lábak lengése.*

*Jegenyék nyújtóznak a kertalján,
lányok a telt állat- meg földszagú éjben,
lányok hajlongnak a kerítés mögött
nagyanyám öreg dió-szemében.*

*Égigérő kiskertjében áll,
mosolyog az útra szeme holdja,
nézi nyírfa-testük hajlongását,
hallgatja orgonás hangjuk,
közelükben fülel a sötétbe.*

*Égigérő kiskertje az éj,
szekfűcsillagok illatoznak abban,
rozmaringcsillagok fénylenek,
piros bolygók a paradicsombokorban,
Virágok békessége, kis növényország,
fölé nagyanyám keze tárul,
hajnal hajladozik, nagyanyám,
férgüket csipked a salyátáról,
kiskapájával árkokat húz
felhő-kannája permetének,
bot-ujjával lyuggatja a földet
tulipánhagymák bölcsőjének.*

Égigérő kiskertje virradat,
laknak abban virágok rendi,
békességük növényujjongás,
vetélkedve nyiladoznak ki,
vetélkedve napot köszöntenek,
jó harmattal mossák szemeik
s vetélkedve éneklük énekük:
„Virágom veled vetekszem,
virágom, tőled el sem maradok.”

Nagyanyám kiskertje békesség,
virágai sorra nyiladoznak,
kinyílásuk a jó rendet jelenti,
boldogságos méheik zsongnak.
Bár lenne kertje emberek rendi,
mennék én is növényes kertjébe,
növényes kertjének jó példájára
hallanám ember mint jelenti:
„Testvérem veled vetekszem,
testvérem tőled el sem maradok.”

Nagyanyám csak fülel a sötétben,
áll varangyos kövön kiskertjében,
kerítésre támasztja olló-nyírt állát.
Virágok szoknyái harangoznak,
nézi nagyanyám, meg-meglebben
akáclobb-keszkenője az alkonyatban.
Virág-éhsége gyógyíthatatlan.

SARKADY SÁNDOR

A LEGNAGYOBBI

Torony tövében törpe vagy,
Orom tövében szöcske vagy;
A földön már csak hangya vagy,
Az úrben porszem vagy, ha vagy.

De kezéd műve a torony,
Zászlód lobog az ormokon;
Sarcolsz a földből gabonát,
S röpülsz az öblös úron át!

Mégis te vagy a legnagyobb,
Te önmagadnál vagy nagyobb;
Te értelemre óriás —
Ember, tejúttal glóriás!